

Η Τελευταία Μετάληψη

(ο θρήνος του έρωτα, η ηδονή του θανάτου)

ΔΙΗΓΗΜΑ

Μαρία Νταλλή

ΚΑΛΑΜΑΤΑ 2021

Η Τελευταία Μετάληψη

(Ο θρήνος του έρωτα, η ηδονή του θανάτου)

ΔΙΗΓΗΜΑ

Μαρία Νταλλή

copyright © Μαρία Νταλλή, 2021

Τίτλος Βιβλίου: Η Τελευταία Μετάληψη

Υπότιτλος: Ο θρήνος του έρωτα, η ηδονή του θανάτου

Συγγραφέας: Μαρία Νταλλή

Έκδοση e-book: Ιδιωτική έκδοση

ΚΑΛΑΜΑΤΑ 2021

ISBN : 978-618-00-2919-2

salvadordal@gmail.com

Ζωγραφιά Εξώφυλλου: Μαρία Σβόλη

Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση–Όχι Παράγωγα Έργα 4.0

(το περιεχόμενο του βιβλίου διατίθεται ελεύθερο για κοινή χρήση από τον αναγνώστη)

*Έλα...κάποια νοσταλγία μυστική λυγίζει την ψυχή μου
κι' ένας πόθος λευκός φωλιάζει στα μεγάλα μάρμαρα
και με σέρνει».*

*Όφης και Κρίνο
Νίκος Καζαντζάκης*

Εισαγωγικό σημείωμα

Το παρόν διήγημα σκοπό έχει να σκιαγραφήσει τα ενδόμυχα της ψυχής με βασικό συστατικό τον έρωτα.

Το διήγημα είναι εμπνευσμένο από το πρώτο μυθιστόρημα του Νίκου Καζαντζάκη, «Όφης και Κρίνο». Ο Καζαντζάκης περιγράφει τον έρωτα ενός ζοφερού ζωγράφου. Έναν έκφυλο και αιώνιο έρωτα, εμποτισμένο από τις σταγόνες της ηδονής του θανάτου που έσταξαν πάνω του.

Μέσα από το ημερολόγιό του, εκείνος ανιστορεί τα ανεξέλεγκτα συναισθήματά του και καλεί την ερωμένη του να τον επισκεφτεί για μία τελευταία φορά. Στις 25 του Μάρτη. Εκείνη πηγαίνει. Σε αυτό ακριβώς το σημείο, πριν το τελευταίο άγγιγμα, ξεκινάει και η δική μου ιστορία. Στην πραγματικότητα, είναι η ίδια ιστορία του Νίκου Καζαντζάκη, γραμμένη όμως τώρα από την άλλη πλευρά. Της γυναικός. Εδώ ξετυλίγονται τα δικά της συναισθήματα, που τελικά δε

διαφέρουν από του εραστή της. Τα λόγια της και οι σκέψεις της παίρνουν τη μορφή εξομολόγησης. Απαντάει στα ερωτήματά του και θέτει καινούργια.

Μαρία Νταλλή

25 του Μάρτη.

Μου ζήτησες να 'ρθω. Να 'μαι λοιπόν. 'Ηρθα!
'Ηρθα να μεταλάβω. Μέσα στο θορυβώδες λίκνισμα των αισθήσεων, το αθόρυβο άγγιγμα των χειλιών σου. Στην καυτή σου ανάσα. Το στόμα μου, ο λαιμός μου, ακόμη καίνε από την τελευταία φορά που τα άγγιξες. Ο κτύπος της καρδιάς σου δε μ' αφήνει να ηρεμήσω. Τον ακούω όπου κι αν βρίσκομαι. Αγωνιώ για σένα. Φοβάμαι. Μα είμαι έτοιμη.

Έτοιμη να δεχτώ το δηλητήριο που στάζει το φιλί σου. Με περιμένει. Θα με δεχτεί με όλες τις τιμές. Ακέραιο θα το μεταλάβω.

Το θηρίο που κρύβεις πίσω από το γυαλιστερό σου δέρμα, το αγάπησα. Ναι, δεν ντρέπομαι να το πω. Αλλάζεις δέρμα και όψη τόσο ασυναίσθητα, τόσο μακάβρια. Τυλίγεσαι πάνω μου κάθε φορά και γλιστράς με τη νέα σου φορεσιά. Ακόμη νιώθω την ηδονή. Την αμαρτία που θέλησες να μου προσφέρεις, τη δέχτηκα χωρίς να σου διαμαρτυρηθώ. Μ' αγαπάς.

Μου φτάνει. Μου αρκεί. Είμαι έτοιμη να σου δοθώ. Το χρίσμα εστάλη. Άγγελος μαυροφορεμένος μου 'φερε το μήνυμα. Να 'μαι λοιπόν. Κύλησα στο λυγμό σου. Στο λυγμό με το μενεξεδένιο άρωμα. Μενεξέδες. Μα πόσο πολύ αγαπήσαμε κι οι δύο αυτούς τους μενεξέδες!

Είμαι έτοιμη για το μεγάλο ταξίδι. 'Ηρθαν μεσάνυχτα. Οι ιέρειες όλες τριγύρω περιμένουν να μαζέψουν τα κομμάτια μας. Να θάψουν το κορμί. Η ψυχή θα μεταφερθεί στην αιωνιότητα. Θαρρώ, θα 'σαι σιμά μου.

'Ηρθα! Για την τελευταία κοινωνιά. Θα 'ναι διαφορετική από τη συνηθισμένη. Δε θα' ναι το σώμα και το αίμα του Χριστού. Θα 'ναι η ψυχή σου η σταχένια. Φαρμάκι δροσερό. Θα ταξιδέψει εμένα. Εγώ που δεν περίμενα ποτέ πως θα μοιρολογώ για σένα. Για τον έρωτα μοιρολογώ, εγώ που ωσότου σε γνωρίσω, ήμουνα Παρθένα.

Όταν σε γνώρισα, ήταν σαν να σε ήξερα χρόνια. Δεν είναι κοινότοπος ο λόγος μου αυτός, μα το 'ξερα

πως η μοίρα μου θα μ' έξιυνε στην πέτρα. Θα μ' έγλυφε πάνω στη γη και θα μ' έπνιγε με το δάκρυ της προτού γίνω γυναίκα. Εγώ που προτού να σε γνωρίσω προαίσθημα το είχα μέγα. Ίσως να ήταν η κατάρα μου, ίσως κι όνειρο απ' τα περασμένα ή απ' άλλους κόσμους, αγγίγματα ολάνθιστα και μυρωμένα.

Μα πες μου, ο κήπος μας γιατί δεν είναι ο ίδιος; Γιατί μαδάς τα λουλούδια; Αυτά μας δείχνουν το δρόμο. Μας συντροφεύουν. Γιατί τα μαδάς; Αναστενάζει η πλάση. Τα θεία μέσα μου χορεύουν κι εσύ συνεχίζεις να μαδάς τα λουλούδια. Αυτά είναι η σωτηρία μας. Αυτά πρωτοτραγούδησαν για εμάς. Θυμάσαι; Περίμενε. Κατάλαβα γιατί το κάνεις. Όταν τα κορμιά μας ξεψυχήσουν, θέλεις τα πέταλα των λουλουδιών να τα τυλίξουν στην αγκαλιά τους, για να τα κρατήσουν ζεστά στην αιωνιότητα.

Τρέμεις ολόκληρος. Στάζεις φόβο. Οι σκέψεις σου μαρτύριο για τη ζωή. Μ' αρέσει όμως που μ' αγαπάς. Σε νιώθω όλον μέσα μου. Ο πόθος σου

μαστίγιο δυναμώνει το δικό μου. Είσαι όμορφος. Οι ουρανοί σκεπάζουν τη σκιά σου. Η καρδιά σου είναι έτοιμη να εκραγεί. Πως άντεξες; Άντεξες για τη στιγμή αυτή. Είχες προετοιμαστεί. Χόχλαζες από καιρό. Το κάθε σου κύτταρο ακούω να σπάει, να τρέχει αίμα. Ακούω το αίμα να ουρλιάζει. «Σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ!» Μόνον αυτό κι αυτό μου φτάνει.

Γί αυτό ήρθα. Για να σε λυτρώσω και να λυτρωθώ κι εγώ μαζί με σένα. Το δηλητήριο που χύθηκε στο κορμί σου, θα στάξει και στο δικό μου. Το ξέρω. Μα άνοιξε το παράθυρο. Θέλω φως. Γιατί δεν ανοίγεις το παράθυρο; Θέλω να χαθώ μέσα στο λευκό. Μη μου το στερείς.

Πες μου, η κούραση είναι που σε κρατάει στο σκοτάδι ή μήπως εσύ είσαι το σκοτάδι; Μήπως είσαι το έρεβος προσωποποιημένο, φθονερό κι απάνθρωπο; Είσαι αλήθεια εσύ; Μ' αγαπάς; Αφού λες πως μας αγαπάς, τότε εκείνος ο πίνακας εκεί τι συμβολίζει; Πότε τον ζωγράφισες; Είναι σαν να θέλεις να με καταπιείς.

Να, κοίτα τον. Το λευκό κρίνο πέφτει νεκρό από το
φαρμάκι που στάζει ο όφης. Είμαι το κρίνο, είσαι ο όφης
και η έρημος η αιώνια κατάρα. Θρήνος και προσευχή.
Ακούς την ψαλμωδία; Για μας είναι.

Κύριε ελέησον, Κύριε ελέησον, Κύριε ελέησον.
Ευλόγησε τους πτωχούς, τους λησμονημένους.
Συγχώρεσε τους φθονερούς που αμάρτησαν,
τους ερωτευμένους που λύγισαν.

Άναψε το καντήλι στο έρεβος.

Διώξε το σκότος από τις καρδιές.

Μακάριοι οι πτωχοί τω πνεύματι.

Κύριε ελέησον, Κύριε ελέησον, Κύριε ελέησον.
Ευλόγησε τον έρωτα, την αγάπη δίχως όρια,
συγχώρεσε αυτούς που το θάνατο φιλήσαν.

Νιώθω να είμαι η φλόγα στο καντήλι. Μα πόσες
φορές ήρθα να σε φωτίσω. Με ένοιωθες. Το ξέρω.
Έβαζες το δάχτυλό σου να καεί μόνο και μόνο για να μ'
αγγίξεις. Είσαι δικός μου. Ω αγαπημένε!

Μα δε μου είπες, τι συμβολίζει ο πίνακας; Θέλεις
να πονέσω; Κι εγώ χαμογελώ. Πάντα χαμογελώ. Μα

μήπως είναι όνειρο; Τι είναι αληθινό τελικά και τι όχι;
Αν είμαι κρίνο τότε γιατί στη σκιά μου βλέπω χέρια,
πόδια, μαλλιά; Μα με τι χέρια σε αγκαλιάζω; Είναι δικά
μου ή μήπως είναι η σκιά μου; Εσύ είσαι αληθινός ή
μήπως η σκιά σου μ' αγκαλιάζει; Νιώθω να έρπεις
πάνω μου. Να με σφίγγεις. Να ελέγχεις την ανάσα μου.
Το είναι μου. Τα κύτταρά μου σπάνε. Αντέχω κι ως
μάδησες κι εμένα κι ως με κάνεις να κλαίω. Είναι γιατί
το τόλμησες. Μόνον εσύ.

Στα λευκά σεντόνια χαράξαμε τον ερωτά μας.
Προτού την ολοκλήρωση. Χάρτης το αιδοίο. Κουκίδα,
κουκίδα έσταξε και λέρωσε το λευκό. Μα γιατί
λερώνετε το λευκό; Η βρομιά του μαύρου δε φαίνεται
ποτέ. Γιατί εγώ να είμαι η αμαρτία; Δεν ήμουν. Εσύ το
θέλησες να γίνω. Εγώ υπέκυψα. Προσπάθησα να
ξέρεις. Δεν ήταν στο χέρι μου. Ω αγαπημένε! Ένα βιολί
κλαίει για μένα. Κλαίει για μας. Το ακούς;

Μα πόσο πολύ με αγάπησες! Αν αγαπούσες
κάποια ίδια με εσένα δε θα πονούσες τόσο. Γιατί

διάλεξες εμένα για να ποτίσεις; Μήπως τελικά δε μ' αγάπησες ποτέ; Μήπως είναι όλα ένα ψέμα; Ποια μοίρα το θέλησε αυτό; Ποιος θέλησε ποτέ να φονεύσει την αγαπημένη του; Μα πως θα μπορούσε μίαν αγνή γυναίκα ν' αμαρτάνει; Το κακό είναι παντού. Πονηρό. Εσύ είσαι; Όχι, δε γίνεται. Δεν είναι ψέμα. Το κακό δεν αγαπάει. Εσύ μ' αγάπησες, μ' αγαπάς και θα μ' αγαπάς για πάντα.

Ζητάς την αιωνιότητα. Το πάντα. Αυτό όμως σε κάνει να υποφέρεις, γιατί η αγάπη μέσα από μια της αντανάκλαση μοιάζει με την αμαρτία. Μα δεν είναι αμαρτία. Είμαστε ελεύθεροι άνθρωποι και μπορούμε να είμαστε μαζί και είμαστε μαζί. Να, άγγιξέ με. Είμαι εδώ. Τα χέρια σου όμως είναι βαριά. Πόσο πόνο κουβαλάνε; Γιατί ο έρωτας να πονάει το σώμα και την ψυχή; Όχι, δεν είναι πόνος. Είναι κι αυτός μια αντανάκλαση, είναι ένα παιχνίδι του μυαλού, είναι μια αρρώστια. Κατάλαβέ το! Υπάρχουμε! Στο τώρα. Γιατί εσύ νομίζεις ότι αυτή η ύπαρξη μόνο στο μετά θα έχει ζωή; Γιατί τελοσπάντων δεν μπορείς να μου δώσεις μια

σαφή απάντηση; Πιστεύεις ότι μόνο αν σε ακολουθήσω θα καταλάβω. Θα το κάνω. Δεν ξέρω γιατί συναινώ, μα θα σε ακολουθήσω. Άσε όμως πρώτα να εξαντλήσω όλα τα περιθώρια λάθους.

Σε βλέπω, ύπνο δεν έχεις πια και φοβάσαι το Μάτι. Ναι, είναι παντού. Παρακολουθεί. Στην κόλαση θα βράσεις. Μα η κόλαση, είναι ο παράδεισός σου κι ο παράδεισός σου είμαι εγώ. Κι εγώ; Τι θ' απογίνω; Ποιος θα ξαναπιστέψει σε μένα; Το λευκό μου χρώμα πάει, χάνεται σιγά σιγά. Τι λες, υπάρχει ελπίδα; Μήπως γι' αυτό θες με το δηλητήριό σου να με ποτίσεις; Για να με σώσεις προτού εκτεθώ περισσότερο; Από τι να εκτεθώ όμως; Από την αγάπη; Αδιανόητο! Ποια είμαι; Σε τι διαφέρω; Γιατί θες μέσα από μένα να κρατήσεις την ελπίδα ζωντανή; Ναι, μόνον αυτή απομένει μέσα στον κόσμο. Η ελπίδα, όχι εγώ.

Ακόμα και στο είδωλό μου γονατίζεις. Ποιος είναι ο δύστυχος λοιπόν; Εγώ ή εσύ; Γιατί με προσφωνείς με το «Ω Δύστυχη!»; Ποιος είναι ο

δυστυχέστερος τελικά; Αυτός που αγαπά ή αυτός που αγαπιέται;

Νομίζεις ότι μόνον εσύ μ' αγαπάς. Υποφέρεις κι οι πέτρες γδέρνουν το κορμί σου. Σερνόσουνα στα πιο ευτελή μέρη. Σιχάθηκα τη μυρωδιά ετούτη. Αποζητούσες παντού εμένα. Μα γιατί με γύρευες τόσο χαμηλά; Εγώ βρισκόμουν σε καθαρά νερά. Το χώμα που δρόσιζε τις ρίζες μου, ήταν ποτισμένο με μενεξεδένιο φως. Αγνό.

Αγνό; Πως; Αφού κάτι έκλυτο ελλοχεύει στα χνώτα μου. Γύρω μου, πάνω μου. Μ' αγγίζει. Στ' όνειρο. Στο ξυπνητό.

Κι εγώ το δεχόμουν!

Μ' ευλάβεια θ' ανοίξω τα χείλη μου. Στερνή φορά. Κάτω από το χλωμό φεγγάρι. Μεσάνυχτα. Δεν έχω φτερά. Μήπως είμαι κι εγώ η αντανάκλαση του καντηλιού; Μια μετουσιωμένη σκιά; Νιώθω να ξαναγεννιέμαι και να πεθαίνω και πάλι απ' την αρχή ξανά. Έχουμε αρχή και τέλος; Νιώθω ότι μας εξουσιάζει

ένας μαγνήτης που κάνει κύκλους. Υπάρχουμε τελικά;
Τι είναι ύπαρξη; Τι είναι ζωή; Σε τι αποσκοπεί ο έρωτας;

Μα τι ρωτάω! Αφού όλα είναι έρωτας κι όλα
είναι αγάπη κι ο κόσμος μας γεννημένος μέσα στο καλό
και στο κακό παλεύει να επιβιώσει. Εγώ κι εσύ. Το καλό
και το κακό. Είμαστε ένα. Μήπως γεννηθήκαμε για να
κρατήσουμε τις ισορροπίες; Να πονέσουμε εμείς για
να γλυτώσει ο κόσμος; Το λευκό να στάξει αμαρτία και
το μαύρο αγάπη.

Το Μάτι στέκει εκεί. Άγρυπνο. Εσύ λυγίζεις και
ξανασηκώνεσαι. Πόση δύναμη κρύβει η αγάπη!

Δώσε μου τη λύπη σου. Θα την πιω. Θα την κάνω
νέκταρ. Μην απορείς που χαμογελώ. Σου είπα, πάντα
χαμογελώ. Μου παρέδωσες το είναι σου. Τι άλλο θες;
Πήρες και το δικό μου. Τα μάτια σου, η καρδιά σου. Με
διαφθείρεις. Απελπισμένη το δέχομαι. Γιατί; Ποια
δύναμη μας εξουσιάζει; Ποια καταιγίδα θα μας σβήσει;
Είπες πως κάποιον Θεό νιώθεις μέσα σου να τοξεύει τα

όνειρά σου. Ποιος Θεός; Ένας είναι ο Θεός. Ο δικός μου Θεός. Αυτός ο Θεός συγχωρεί. Σ' αγαπώ. Το ξεστόμισα.

Το δικό μου αίμα τρέχει μέσα σου. Με νιώθεις. Ο στεναγμός μου ποτίζει την ψυχή σου. Είμαστε ένα. Πάντα είμασταν. Γι' αυτό γεννηθήκαμε εμείς οι δυο. Γι' αυτή τη στιγμή. Είμασταν οι διαλεχτοί. Ίσως και οι καταραμένοι. Δεν έχει σημασία πια.

Υποφέρεις. Γιατί; Αφού ήξερες ότι θα σε δεχτώ. Η ειμαρμένη πορεία είχε χαραχθεί για μας χρόνια πριν. Να, τα λευκά σεντόνια τη χάραξαν κι αυτή. Στα λευκά σεντόνια κύλησε η ζωή μας. Δεν τολμούσαμε να τα βάψουμε. Τώρα ήρθε η ώρα. Αγάπη μου, φίλησέ με. Καταραμένε. Μα περίμενε λίγο. Σου είπα για το παράθυρο. Άνοιξέ το.

Είναι μεσάνυχτα μα έχει φως. Η νύχτα πάντα βρίσκει τρόπο να φωτίζει τους ακόλουθούς της. Σταμάτα να φοβάσαι. Είμαι εδώ. Αφού το ξέρεις το Μάτι. Πάντα θα παρακολουθεί. Αυτό δεν αλλάζει.

Είμαι εδώ. Ήρθα. Όπως μου το ζήτησες κι όπως εσύ με περίμενες. Αληθινή και χαμογελαστή.

Είσαι απελπισμένος. Το νιώθω. Έλα. Λίγος χρόνος μας απέμεινε. Αφού με περίμενες, γιατί κοντοστέκεσαι; Πως με κοιτάζεις έτσι; Το βλέμμα σου, μου τρύπησε την ψυχή. Η ψυχή μου είναι έτοιμη να σε ακολουθήσει σε αυτό το τελευταίο μυρωμένο ταξίδι.

Περίμενε. Πρέπει πρώτα να μου πεις την αλήθεια. Τι αγάπησες περισσότερο; Εμένα ή την ηδονή του θανάτου; Γιατί δε μιλάς; Μήπως η ιδέα του θανάτου σ' έκανε να νομίζεις πως μ' αγαπάς; Μήπως όλα γίνονται για την ηδονή ετούτη; Κι εγώ που νόμιζα πως μ' αγάπησες πολύ. Με σέρνεις στη νύχτα για να μ' εξουσιάσεις, για να μην μπορώ ν' αντιδράσω. Μ' έκανες να σ' αγαπήσω και να έρθω να με μεταλάβεις. Με δηλητήριο. Το δικό σου δηλητήριο που στάζουν τα χείλη σου. Τα φλογερά σου χείλη. Πόσο μ' έκανες να τα ποθήσω. Μ' έκανες να σκύβω πάνω από το είδωλό σου και να χαϊδεύω τα μαλλιά σου. Τα δάχτυλά μου να

γλιστρούν στο δέρμα σου. Τα χνώτα σου να νιώθω να με ζεσταίνουν. Βράζει το αίμα μου.

Δεν μπορώ να περιμένω άλλο. Σε δοκιμάζω. Ξέρω πως με ποθείς αληθινά. Ξέχνα ότι είπα. Μη με κοιτάζεις θλιμμένα. Μην κλαις. Το δάκρυ σου έκαψε τα λουλούδια. Όσα απόμειναν. Τα μάδησες σχεδόν όλα.

Δεν μπορώ να περιμένω άλλο. Ποθώ τον ερωτά σου. Το σώμα σου. Τα χάρδια σου. Το άγγιγμά σου. Παραλύω. Παραλύω και χάνω τις δυνάμεις μου. Τα χείλια μου τρέμουν, το είναι μου συσπάτε, η ψυχή αργοπεθαίνει, τα μάτια βουρκώνουν. Σε φωνάζω, σε ζητώ. Δαγκώνομαι να μη λυγίσω. Δαγκώνομαι. Μάτωσα. Θέλω να σε νιώσω μέσα μου. Να σπαρταράω σαν ψάρι. Ω, ναι! Είμαι δύστυχη! Δύστυχη γυναίκα. Κόβετε η αναπνοή μου. Βούλωσαν τα ρουθούνια μου. Βαριά τα βλέφαρά μου. Τα χέρια μου αρπάζουν τον αέρα. Ψάχνω την αγκαλιά σου. Κόβονται τα πόδια μου στη σκέψη τη δικιά σου. Λιγοψυχώ, μα

ξανασηκώνομαι. Χωρίς εσέ δε θα χαθώ. Είπες να έρθω.
Έρθα. Κράτα με.

Έσουν αγνός κι εσύ ώσπου να με γνωρίσεις.
Μόνο εμένα πόθησες. Εμένα διάλεξες για να σε
ξεδιψάσω. Μα η αλμύρα μου δε σ' αφήνει. Τα βράδια
σκεπάζομαι με σάβανο. Η ηδονή του θανάτου ήταν
τελικά και για τους δυο ποθητή. Αρκεί όταν θα
έρχονταν ετούτη η ώρα να είμασταν ένα. Κορμιά
ενωμένα. Πως ν' αρνηθώ το κορμί σου; Πώς να το
δεχτώ;

Μάζεψε τα ροδοπέταλα προτού μαραθούν.
Στόλισε την ψυχή σου. Φτάνει η ώρα. Ακούς τις
καμπάνες; Για μας χτυπούν.

Αρώματα γέμισε ο τόπος. Τ' άστρα φαντάζομαι
πως κρύφτηκαν από ντροπή. Εξαντλήθηκες. Σώπα.
Τελειώνουμε. Το ταξίδι για την αιωνιότητα αρχίζει.
Κουράγιο. Είμαι έτοιμη για την κοινωνιά.

Αρχίζω να σε φοβάμαι. Ψέματα. Πάντα σε φοβόμουν. Μα πόσο όμορφος είσαι! Σε βλέπω ήσυχο τώρα. Πως μπορείς; Θα χαθούμε. Πως θα το κάνεις; Αντέχεις; Μα και βέβαια αντέχεις, αφού πάντα αυτό ήθελες.

Αχ, αυτή η ηδονή της στιγμής. Ανατρίχιασμα. Ανυπαρξία. Ευχαρίστηση. Αγαλλίαση. Σύσπαση της μήτρας. Έρωτας. Αγάπη. Δε φοβάμαι πια. Δεν έχει μετά. Όλα για τη στιγμή λοιπόν. Για την ηδονή.

Πάω στο βωμό. Αφήνω τα κομμάτια μου. Είναι πολλά. Όχι, λίγα είναι. Ότι απέμεινε. Μου τα πήρες σχεδόν όλα. Το σημαντικότερο που είχα ήταν η Αγνότητα. Τώρα είμαι έτοιμη για τη θυσία. Μα πως γίνετε πάντα να χαμογελώ. Τελείωσέ με. Ας μεταλάβω. Τώρα. Το μαρτύριο να τελειώσει εδώ.

Τα χάρδια σου! Τα χάρδια σου αυτά μου κουρσεύουν το κορμί. Δεν έχω δύναμη ν' αντισταθώ. Δεν ξέρω αν θέλω ν' αντισταθώ. Έλα, κούρνιασε στην

αγκαλιά μου. Σαν μικρό παιδί να σε νταντεύσω. Εγώ σαν Μητήρ, τον πόνο σου κέντημα να πλέξω.

Η σπορά είναι έτοιμη. Το αμπέλι θα καλλιεργηθεί για να φυτρώσει το αγίασμα. Θα το ραντίσουμε με το απόσταγμα του μενεξέ. Του δικού μας μενεξέ. Εκείνου που μας συντρόφευε από την αρχή. Από την πρώτη μέρα. Θυμάσαι; Σε ξαναρωτώ απλά για μην ξεχάσεις. Τα λουλούδια είναι η σωτηρία μας. Γιατί τα μάδησες; Εσύ είσαι ο εκλεκτός;

Έγινες ο εκλεκτός σαν αρρώστησες από την άγια δίψα του θανάτου και θες να με δηλητηριάσεις όλη. Πρώτα όμως εσύ θέλησες να μάθεις, αν ακούω το αναστέναγμα του γιαλού; Πώς να μην το ακούω. Πάνω μου σείεται σαν χάδι και με τυλίγει. Μιλάει για έρωτα, μιλάει για σένα, μιλάει για μένα. Για μας. Αναστεναγμός βαθύς. Βαρύς. Μιλάει όλες τις γλώσσες. Με τη γλώσσα της νοηματικής σέρνει την ψυχή μου, όπως εκείνο θέλει. Μέσα από ένα θρήνο.

Οι σπηλιές τη νύχτα, ναι, θροΐζουν. Εκεί φωλιάζουν τα όνειρα. Μιλάνε κι αυτά γι' αγάπη. Για

ταξίδια που δεν έγιναν και για εκείνα που έγιναν και δεν τα ξέρει κανείς. Μόνο το Μάτι και η σπηλιά, τα κράτησαν μυστικά. Από αυτά τώρα ζουν. Από τις αναμνήσεις. Από εκεί παίρνουν κουράγιο. Είναι ένα καταφύγιο. Ο καθένας κρύβετε για δικούς του λόγους. Οι σπηλιές πνίγονται από το σκοτάδι, διψούν, πεινούν. Τρέφονται μόνο από τον οργασμό των εραστών όταν στάζει μέσα, πάνω σε αυτές. Τις υπόλοιπες μέρες τραγουδούν κι αυτές το θρήνο.

Τ' άστρα; Θα σου πω και για εκείνα. Αχολογούν τους έρωτες κι αυτά. Τα πάθη. Μπορώ και τ' ακούω. Τρέμουν για την αγάπη. Δεν πρέπει να χαθεί η αγάπη. Τις ευχές, με τη λάμψη τους τις πλένουν και πίσω τις γυρνούν. Δεν πρέπει ούτε αυτές να χαθούν κι οι άνθρωποι να υποφέρουν. Το ήξερες εσύ αυτό; Ήξερες πως έχουν κι εκείνα συναισθήματα, στόμα και μάτια. Όλα τα βλέπουν. Άκου! Κι αυτά τον ίδιο θρήνο αχολογούν.

Σε κάθε γέννα λουλουδιών ήμουν εκεί. Οι κήποι είναι το σπίτι μου. Αυτό καλά το ξέρεις. Σε κάθε

γέννηση ψυχής, ήμουν πάλι εκεί. Τους πρόσφερα λουλούδι, σε καλό για να τους τρέξει. Ναι κι όλα κλαίγανε. Ναι, μπορούσα ν' ακούσω το κλάμα. Κι ενώ ήρθαν στη ζωή όλο χαρά, το κλάμα τους ήταν ο αντίλαλος του θρήνου, μέσα στο ξέφωτο, μέσα στο θαύμα.

Να σου πω θέλησες γιατί γελούν οι σιαγόνες κάτω στο χώμα. Γελούν γιατί ποτίστηκαν κι αυτές με ηδονή κι όχι με λόγια. Βλέπω γυμνά κορμιά να τα πατούν, να περπατούν ανέμελα στο χώμα. Ζούνε στο ποίημα της γης και δεν έχουν λόγο ν' απολογηθούν, δεν έχουν λόγο πια να μη γελούν. Μόνο που το γέλιο τους κάποιες φορές, κρύβει κι εκείνο λύπη. Είναι που δεν μπορεί ο θρήνος ούτε αυτές ν' αποφύγει.

Τι πράγματα ανατριχιάζουνε και κλαίνε στον αέρα με ρωτάς. Μα είναι οι σταγόνες της σιωπής από τους παράλληλους κόσμους. Είναι η μαγεία των ουρανών που στάζει μες στους χρόνους. Είναι οι οργανισμοί που εξατμίσθηκαν. Όλος ο αέρας γίνεται ένα ανατρίχιασμα από το κλάμα των αγγέλων όταν

ενώνονται με τις κραυγές των νεκρών. Είναι κι αυτά του θρήνου σώμα.

Σ' εννοώ λοιπόν αγάπη μου; Απάντησα σε όλα. Γιατί με κοιτάς με το στόμα ανοιχτό; Εσύ ήσουν αυτός που είπες πως αν σου έδινα τις απαντήσεις τούτες, θα μ' έσφιγγες όλη μέσα στην αγκαλιά σου και θα με φιλούσες. Όλη. Γιατί τότε θα 'μαι όλη δική σου. Σώμα και ψυχή. Να 'μαι λοιπόν. Γι' αυτό ήρθα. Γελαστή κι ευτυχισμένη. Έλα αγαπημένε μου. Ο πόθος τούτος ανεβαίνει μέσα μου, η γλύκα του αιώνιου φιλιού τρέχει μέσα μου κι αυτή και με παρακαλεί. Αγκάλιασέ με. Είμαι όλη δική σου.

«Δεν μπορώ τώρα. Σώπα. Ο θρήνος ουρλιάζει πάνω μου. Πρώτη φορά τον ακούω τόσο δυνατά. Ναι, θέλω να σε φιλήσω τώρα που ξέρω πως είσαι όλη δική μου. Μα πες στο θρήνο να σταματήσει. Διώξε τα αερικά κι όσους τον ψέλνουν. Ακούς τι λέει; Με προκαλεί να τον ψάλω κι εγώ. Μα εγώ δεν ψέλνω θρήνους. Εγώ ήθελα να ψάλουμε μόνο για τον

Απόλλωνα, το Διόνυσο, την Αθηνά, την Ήβη, την
Αφροδίτη. Μα εγώ δεν ψέλνω ποτέ.

Ω αγνή καρδιά, κόρη μυρωμένη,
γεννήθηκες με ιδανικά, στο χάος ξεχασμένη.

Ω δόλιο κορμί, νωρίς σαν θα πεθάνεις,
δε θα προλάβεις να γευτείς,
της ηδονής τη χάρη.

Είναι ο έρωτας σιωπή, είναι κραυγή και δάκρυ,
είναι πόνος, είναι οργή, η πιο γλυκιά είναι πάλη.

Αγαλλιάζονται τα σωθικά, το μέσα μας ξυπνάει.

Αναγαλλιάζετε η ψυχή, ανασταίνεται η στιγμή
κι ουρανός μεθάει.

Μα υπάρχει μία ένωση, που δηλητήριο θα στάξει.

Ένας όφιος σκοτεινός, το κρίνο θα τ' αγιάσει,
με φαρμάκι ηδονής, το θέλησαν κι οι δύο.

Κάλλιο στο θάνατο να ζεις,

παρά στη ζωή τη νόθα,

δίχως το άγγιγμα το λίκνο,

δίχως του έρωτα τα χνώτα.

Ω ένα τέλος λυπηρό, που η Κλωθώ το γνέφει,

η Λάχεσις το δίνει απτό
και η Άτροπος το κόβει δίχως να πρέπει, όταν το θέλει.
Ω του θανάτου η ηδονή,
πως κάποιους τους μαγεύει,
πως μάγεψε κι εμέ,
ή μήπως είμαι άλλος απ' ότι εμέ μου μέλει;».

Μα πως λαχάνιασες; Κοκκίνησες, κουράστηκες.
Φτάνει πια. Σβήσε το θρήνο από πάνω σου. Σου άφησε
σημάδια. Καθάρισέ τα. Πάμε να μπούμε στη βάρκα. Οι
δυο μας. Μοναχοί. Κάθε κύτταρο αργοπεθαίνει μέσα
σου, σιγά σιγά κι ανελέητα. Όχι δεν είσαι τρελός. Δε
είναι τρέλα. Αρρώστια είναι. Έρωτας είναι. Θάνατος
είναι.

Οι αόρατες δυνάμεις ήθελες να σε αποφύγουν.
Γιατί εσένα; Αφού κανένας δεν ξεφεύγει από το Μάτι.
Μην καθησυχάζεις. Μόνο το λευκό κερδίζει. Μα
άνοιξε το παράθυρο. Τι κι αν είναι μεσάνυχτα. Πάντα
υπάρχει φως σου λέω μες στο σκοτάδι για να φωτίζει
τις καρδιές και τα μονοπάτια μας.

Θες να κρατήσεις τη μυρωδιά των λουλουδιών πάνω μας και να κολυμπήσουμε μέσα σε αυτή. Ούτως ή άλλως εγώ για σένα πάντα ήμουν μια θάλασσα και πάντα κολυμπούσες μαζί μου. Όμως τις φλόγες που καίγανε μέσα σου, δεν ήθελα να τις σβήσω. Έσταζα στον πυρετό σου. Ίσως το απολάμβανα. Πόσες ευκαιρίες νομίζεις πως είχα να καώ στο σώμα σου και να συρθώ;

Τρέφομαι με τους αναστεναγμούς σου. Έτσι υπάρχω. Μια ζωντανή θάλασσα απλώνετε μπροστά σου, η προσωποποίηση του εαυτού μου. Γι' αυτό όταν σε δροσίζω δεν ξεδιψάς. Μα ούτε εγώ ξεδιψώ. Είτε είμαι κρίνο πλάι σ' ακρογιάλι, είτε σ' έρημο δεν ξεδιψώ, γιατί εσύ με πότισες με αμαρτία. Έτσι το θέλησες. Μα γιατί; Γιατί άφησες τους ανθρώπους να πιστέψουν ότι είμαι άλλη από αυτή που είμαι; Γιατί με αγιοποίησες; Αρρωστημένη αγάπη. Αφού κι εγώ τελικά γεννήθηκα ένας απλός άνθρωπος. Γυναίκα. Ίδια σαν όλες τις άλλες.

Όταν γεννήθηκα ψέλλαν οι άγγελοι. Μου έστρωσαν λευκά σεντόνια και γέμισαν το χώρο λουλούδια. Γι' αυτό αγαπώ τα λουλούδια. Γι' αυτό οι περίπατοί μας στους κήπους για μένα ήταν ιεροί. Τι λες; Θα εξιλεωθούμε ποτέ;

Το πλήθος λες πως μας μολύνει. Ή μήπως φοβάσαι ότι εμείς θα μολύνουμε εκείνους; Μα τόσο διαφορετικοί είμαστε πια;

Οι δρόμοι στην ψυχή σου απροσπέλαστοι λες. Μα εγώ τους περπάτησα όλους. Στον πύργο σου έθαψα τα κομμάτια μου για ν' αντέξουν τα θεμέλια. Κατοίκησα σε όλες τις αίθουσες. Γίναμε ένα. Είμαστε ένα. Πόσο σκοτεινά ήταν εκεί μέσα! Δε φοβήθηκα όμως. Φώλιαζα στην ανάσα σου.

Θυμάσαι την πρώτη φορά που συναντηθήκαμε στον κήπος; Ένα σου βλέμμα έφτασε να με μαγνητίσει. Μου ζήτησες να με ζωγραφίσεις κι εγώ δέχτηκα. Έτσι απλά. Έγινα ασυνείδητα αιχμάλωτή σου. Συνειδητά. Ένωσα έτοιμη για σένα. Έτοιμη για να μεταλλάξω.

Πόσες φορές συναντηθήκαμε στα όνειρά μας;
Ανατριχιάσαμε! Κλάψαμε! Γελάσαμε! Μπορούσα ν'
αγγίξω κάθε μούρο σου. Να τρέξω στις φλέβες σου. Να
σε πιω. Να μεθύσω με τη σκέψη σου. Να λυτρωθώ από
εσένα και ν' ακούσω το τραγούδι από το μαγεμένο
νησί, το νησί που γνωρίζεις μόνον εσύ, εκεί που κάνανε
έρωτα οι ψυχές μας. Ο οργασμός λέρωνε τα σεντόνια
κι ο Θεός έκλαιγε για 'μένα, για μας. Το ακούς το
τραγούδι; Πάλι κλαίει ένα βιολί.

Ο έρωτας χύθηκε στο χώμα,
φύτρωσε ένα κρίνο,
του 'δωσε καρδιά και σώμα,
σε πανάρχαιο κρυφό κήπο.
Φίδι σύρθηκε στα φώτα,
γλίστρησε στη μουσική,
τότε δάκρυσαν κι οι ουρανοί.

Ω Θεέ μου! Είναι ενοχή να ζεις για το φιλί;

Ω Θεέ μου! Είναι ενοχή ν' αγαπάς χωρίς γιατί;

Αγαπημένε μου, τα χάρδια τα δικά μας ποτέ δεν ήταν ανέμελα. Πάντα είχαν μια περίσσια δύναμη και μια οργή τα συνόδευε. Η οργή της ηδονής που δεν μας άφηνε να φτάσουμε στην ολοκλήρωση.

Μα ας είμαστε οι τελευταίοι πάνω στη γη, που δοκιμαζόμαστε με τούτο εδώ τον τρόπο. Δίνω κατάρα κι ευχή, άνθρωπος ουδείς, το τέλος το δικό μας να 'χει. Πόσο γλυκιά είναι η ζωή! Ποτέ κανείς δεν πρέπει να την αφαιρεί. Στο θάνατο θαρρεί κανείς ότι θ' αγιάσει; Θα ημερεύσει; Ποτέ. Εμείς είμασταν μια δοκιμασία, για οποιονδήποτε άλλο, θα είναι προδοσία.

Ω, δύστυχε άντρα. Σε σφίγγω στην αγκαλιά μου, στο λαιμό μου κι εσύ μοιάζεις ανήμπορος. Μόνο αυτό εσύ ζητούσες. Σ' όλη σου τη ζωή εμένα λαχταρούσες. Φίλησέ με λοιπόν. Κλέψε και την τελευταία αγνότητα που κρύβω μέσα μου. Απόψε θα χαθεί, θα χαθώ. Απόψε θα ξαναγεννηθώ.

Τη φίλησε και δάκρυσε. Πόνεσε, μα όλος χαρά την άγγιξε. Τον φίλησε και σώπασε. Η ψυχή της μόνο ούρλιαξε απ' της ηδονής το ρόφημα. Το δέχτηκε, την έκαψε. Αυτό το τέλος για εκείνη θέλησε. Αν και πρώτα πάλεψε για ν' ανοίξει εκείνο τα παράθυρο. Έφυγε μόνο με τούτο το παράπονο. Αυτό ήταν το γραμμένο τους κι έτσι έμειναν στην ανάμνηση του χτες. Ίσως να ήταν και μια μονάχα επιλογή. Γι' άλλους φθηνή, γι' άλλους ακριβή.

Μια μυσταγωγία αρχίζει. Πάλλεται η ατμόσφαιρα. Ο αέρας έγινε φαρέτρα που σκεπάζει τα κορμιά. Τρέμει η γη. Η σελήνη κρύφτηκε. Οι άγγελοι μούδιασαν. Όφισ και κρίνο, δυο εραστές που γεννήθηκαν τον κόσμο για ν' αλλάξουν, τώρα είναι νεκροί. Ή μήπως είναι δυο εραστές που τους άλλαξε ο κόσμος;

Στην ένωση πάντως ετούτη, με το θάνατο αυτό, μαράθθηκαν με μιας όλα τα λουλούδια. Οι ψυχές τους υψώθηκαν στον ουρανό με το τελευταίο μενεξεδένιο άρωμα. Σάπισαν τα λόγια και γίναν στα σώματα ουλές.

Οι έρωτες όμως δεν μαραίνονται. Μόνο στάζουνε στο χώμα και φυτρώνουν πάλι τα λουλούδια κι η ιστορία επαναλαμβάνετε με τα ίδια λόγια πάλι απ' την αρχή. Αιώνια.

Ύστερα το δέρμα του φιδιού στη θάλασσα πετάχτηκε. Εκεί που το κρίνο τα δάκρυά του άφησε. Σαν ελιξίριο για τους νεκρούς. Γιατί και στο θάνατο ηδονίζονται οι ψυχές από τους έρωτες τους αληθινούς.

Όταν τα κορμιά τους τα μάζεψαν από το χώρο, ο πίνακας έπεσε. Έσπασε και χάθηκε κι αυτός μαζί. Λες και ήταν ένα. Λες κι εκείνος τον ζωγράφισε με τα χρώματα των ψυχών τους. Λες και έτρεχε το αίμα τους μέσα του.

Όταν τα χρόνια πέρασαν κι ο τάφος ανοίχτηκε, δεν ήταν μέσα κανείς. Ούτε οστά, ούτε στάχτη. Αναλήφθηκαν; Παράδεισος και κόλαση μοιάζαν ένα. Θεοί και δαίμονες να χωρίσουνε στον κόσμο δεν είχαν πια τίποτα. Οι άνθρωποι φοβήθηκαν, μα οι Θεοί ακόμα πιο πολύ. Κι αν οι άνθρωποι εκμεταλλεύτηκαν τη

*δύναμη, την εξουσία και το χρώμα, η φύση δεν ξεχνά.
Η εκδίκηση θα 'ρθει.*

*Ως τότε ο όφις και το κρίνο, στην αιωνιότητα θα
δύουν και θ' ανατέλλουν. Κάθε μέρα, κάθε νύχτα. Η
ηδονή τους τρέφει.*

ΤΕΛΟΣ

Μαρία Νταλλή

Γεννήθηκε στο Αγρίνιο το 1986. Είναι πτυχιούχος του τμήματος Διοίκησης Μονάδων Υγείας και Πρόνοιας της Σχολής Διοίκησης Οικονομίας του Ανώτατου Τεχνολογικού Εκπαιδευτικού Ιδρύματος (Α.Τ.Ε.Ι.) Καλαμάτας, την πόλη όπου ζει από το 2003.

Στον λογοτεχνικό χώρο έχει συμμετάσχει σε πανελλαδικούς και παγκόσμιους διαγωνισμούς ποίησης, έχοντας αποσπάσει βραβεία και επαίνους. Ποιήματά της έχουν συμπεριληφθεί σε ποιητικές ανθολογίες της Αμφικτυονίας Ελληνισμού και αλλού. Έχει εκδοθεί μία ποιητική συλλογή της με τίτλο «Απολογία». Είναι μέλος της Ένωσης Μεσσήνιων Συγγραφέων.

ISBN : 978-618-00-2919-2